

sæpius accidit nostra ætate, ut homines e clero tenebris dubitationis sensim offundantur et sæculi obliqua sectentur, eo præsertim quod piis divinisque libris longe alios omne genus atque ephemeridum turbam præoptent, ea quidem sciantia errore blando ac lue. Vobis, dilecti filii, cavete: adultæ provectæque ætati ne fideite, neve sinite spe fraudulenta illudi, ita vos posse aptius communi bono prospicere.

Certi custodiantur fines, tum quos Ecclesiæ leges præstituant, tum quos prudentia cernat et caritas sui: nam venena ietæ semel quis animo imbiberit, concepti exitii perraro quidem effugiet damna.

Porro emolumenta, tum a sacra lectione, tum ex ipsa meditatione cælestium quæsitæ, futura certe sunt sacerdoti uberiora, si argumenti quidpiam accesserit, unde ipsemet dignoscat an lecta et meditata religiose studeat in usu vitæ perficere. Est apposite ad rem egregium quoddam documentum Chysostomi, sacerdoti præsertim exhibitum. Quotidie sub noctem, antequam somnus obrepit, excita iudicium conscientiæ tuæ, ab ipsa rationem exige, et quæ interdum mala cepisti consilia . . . , fodi et dilania, et de eis penam sume (1). Quam rectum id sit ac fructuosum christianæ virtuti, prudentiores pietatis magistri luculenter evincunt, optimis quidem monitis et hortamentis. Præclarum illud referre placet e disciplina sancti Bernardi: *Integritatis tuæ curiosus explorator, vitum suam in quotidianam discussionem examina. Attende diligenter quantum proficias, vel quantum deficias. . . . Stude cognoscere te. . . . Pone omnes transgressionem tuam ante oculos tuos. Statue te ante te, tamquam ante alium; et sic te ipsum plange* (2).

Etiam in hac parte probrosum vere sit, si Christi dictum eveniat: *Filii huius sæculi prudentiores filiis lucis!* (3) Videre licet quanta illi sedulitate sua negotia procurent: quam sæpe data et accepta conferant; quam accurate restricteque rationes subducant; jacturas factas ut doleant, eque ipsi acrius exortent ad sarcindas. Nos vero, quibus fortasse ardet animus ad aucupandos honores, ad rem familiarem augendam, ad captandam præsidio scientiæ prædicationem unice et gloriam; negotium maximum idemque perarduum, sanctimoniam videlicet adeptionem, languentes, fastidiosi tractamus. Nam vix interdum apud nos colligimus et exploramus animum; qui propterea pæne silvescit, non secus ac vinea pigri, de qua scriptum: *Per agrum hominis pigri transivi, et per vineam viri stulti: et ecce totum re-*

(1) Exposit in Ps. IV, n. 8.

(2) Meditationes piissimæ, c. v, de quotid. sui, ipsius exam.

(3) Luc. XVI, 8.